

deres Højskoler, som i den sidste Tid understøttes endog af Staten? Og hvad er dette Kolportør-Uvæsen, disse prækende Skomagere og Skræddere, ganske uvidende Personer, der — læg vel Mærke hertil! — af Præster sendes ud i Landet med Myndighed til at vidne i den hellige Kirkes Navn? Jeg begriber ikke den Blindhed, der har slaaet visse af vore Embedsbrødre, at de ikke indser, hvor nedbrydende en saadan Fremfærd er for den Værdighed, den Avtoritet, som vi — det nytter dog ikke mellem os at nægte det — sandelig ikke kan undvære overfor den menige Mand, der umuligt er i Stand til at vurdere den sande Overlegenhed og rettelig bedømme aandelige Egen-skaber. Og hvad bliver Følgen? Ser vi ikke allerede Frugterne? Disse Skomager- og Skræddervidner — er de ikke i Menigmands Øjne Vidundere af Veltalenhed, halve Profeter, som man allevegne flokkes om, og hvis Floskler og Fraser demoraliserer Menigheden, saa den tilsidst næppe længer har Øre for en ordentlig gennemtænkt Præken eller Sans for Gudstjenestens Højtidelighed! . . . Det er saamænd ikke mere end faa Dage siden, at et saadant forløbent Individ præsenterede sig her for mig som en „Kollega“ og oven i Købet havde den Frækhed at anholde om Tilladelse til at benytte Kirken til sine Præstationer. Dertil er vi komne! Landstrygere paa Prækestolen, Fattighuslemmer for Alteret! Skomagersvende og Læredrenge som Folkets aandelige Formyndere! . . . Hvor skal dette ende? Jeg spørger Dem, Hr. Pastor Hansted, hvor skal dette ende?“

Provst Tønnesen havde talt sig op i en bestandig voldsommere Lidenskab. Hans Ansigt var blevet askegraat, hele hans Legeme sitrede. Ved de sidste Ord rejste han sig op i sin fulde Højde og rettede sin Kæmpekrop, som om han paa Stedet vilde udfordre til Kamp.

Fra sin Stol betragtede Kapellanen ham i usikker